

ԲԵՅԼԵՐՅԱՆ ՀՐԱՉՅԱ

***

Ի՞նչ զվարթուն էր անբարբառ երգում,
Ո՞վ էր տեսանել տաճարը բառի:
Ո՞վ էր ներփակվել բառի ընդերքում,
Ինչպես Միերը՝ Ագռավաքարի:

Լույսն էր տրոփում երակ առ երակ
Ու մաքրագործվում թախիժ առ թախիժ,
Հաղթականար էր հյուսում երփներանգ
Անձրևի ծառի տերևաթափից:

Լույսն էր ծիլ տալիս ընդերքից բառի,
Որ անհասանելի եզերքին հասնի,—
Շունչ էր արարում, որ աչք արարի,
Աչք էր արարում, որ իրեն տեսնի:

Մեր ցնորքները լույսի մեջ հուսցվում—
Ցուլցվում էին իրիկնամուտին:
Զորությունները երկնային ցնցվում —
Շնորհում էին փառքն առավուտի...

Մեր մարմինները՝ ճառագյալ հողից
Դեպի աստղերը շքեղահանդես —
Պիտի նույն հողում անթեղվեն նորից
Կայծքարի ներսում ննջող կայծի պես:

***

Այրում այրվող արյան գերի,
Եղիր այր մի ետին:
Հավիր գետնին ու մարգերին,
Դարձիր մարգագետին:

Անմատույց է բեռն առանց հող.
Բացիր դռները գոց:
Հավիր ոսկուն՝ մեղվին օժող
Ու դարձիր ոսկեգօծ:

Թող վերանա, չքվի, կորչի
Չանձրույթը անձանձիր
Հավիր ծաղկին ու բողբոջին,
Ծաղկաբողբոջ դարձիր:

Հավիր մահին՝ մահիճ լուսնի,
Դարձիր լուսնամահիկ:

Հավիր–ծուլվիր ցայգալուսի
Աստեղային պահին:

Մի ընկեցիկ երկինք դարձիր –
Փշրվող ապակի:
Ինքդ քո մեջ անդրադարձիր,
Վերհուշ մոլորակի:

Սահմաններում չսահմանվող
Կծնվի Բառն էլի:
Հավիր Բառին չարտասանվող,
Եղիր անբառելի: